# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **O. U.**, zastoupen Mgr. Viktorem Zelinkou, advokátem se sídlem Českobratrská 2227/7, Ostrava-Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 5. 2010, č. j. 61 Az 32/2008 - 63,

**takto:**

**I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

**III.** Zástupci stěžovatele, advokátovi Mgr. Viktoru Zelinkovi, **se určuje** na odměně za zastupování a na náhradě hotových výdajů částka **2880 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

## O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 3. 5. 2010, č. j. 61 Az 32/2008 - 63, zamítl žalobu podanou žalobcem O. U. (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 4. 2008, č. j. OAM-305/VL-07-11-2008, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud žalobu zamítl, neboť stěžovatel žádal o udělení mezinárodní ochrany výlučně z ekonomických důvodů.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden zákonem č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Ve věcech azylu v nové úpravě institutu nepřijatelnosti (§ 104a s. ř. s.) je nyní kasační stížnost mimořádným opravným prostředkem omezeným na případy objektivní nutnosti

rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Z těchto důvodů bude kasační stížnost ve věcech azylu přijata k projednání jen tehdy, jestliže rozhodování o ní umožní Nejvyššímu správnímu soudu zároveň plnit obecnější sjednocující funkci v systému správního soudnictví. S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že stěžovateli byla soudní procesní ochrana již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele (který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti) je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je proto třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či tedy spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104

s. ř. s.) apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.). Pokud tedy kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je způsobem výše naznačeným zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by byl nepochybně stejný závěr. Je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je však rovněž uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci konstatuje, že stěžovatel opírá podle obsahu kasační stížnosti své námitky o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Stěžovatel především uvedl, že nemůže souhlasit s názorem správního soudu, který dovozuje, že správní orgán při svém rozhodování postupoval v souladu s právními předpisy. Je tomu tak proto, že správní orgán neshromáždil dostatečné podklady pro vydání zákonného správního rozhodnutí. Tento orgán dostatečně nezkoumal jeho situaci v případě návratu do země původu a nebyly ani provedeny potřebné důkazy o stavu ochrany lidských práv a svobod v Mongolsku. Řízení před správním orgánem trpělo i zásadní vadou, protože mu správní orgán v rozporu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu nedal možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Seznámením s podklady pro rozhodnutí se rozumí – analogicky s jinými procesními normami – seznámit se s uzavřeným spisovým materiálem. Pokud při pohovoru prohlásil, že se svého práva vzdal, stalo se tak nejspíše proto, že neovládal český jazyk a ne vždy pochopil výklad jednotlivých norem. Neznalost českého jazyka způsobila i to, že si nemohl ověřit správnost protokolace při pohovoru. Při pohovoru uváděl, že v zemi původu byl pronásledován pro příslušnost k sociálně slabé skupině, ale tato výpověď nebyla zaznamenána. Správní soud na tyto vady nereagoval a nevypořádal se ani s jeho námitkami, v nichž vznášel výhrady stran překročení mezí správní úvahy při posuzování důvodů tzv. humanitárního azylu. Není proto objektivní úvaha správního soudu, že příčinou jeho odchodu ze země původu byly ekonomické důvody.

Nejvyšší správní soud, vycházeje ze své ustálené azylové judikatury, konstatuje, že azylové řízení a udělení mezinárodní ochrany není univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím; důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany jsou zákonem vymezeny poměrně úzce.

V nyní projednávané věci stěžovatel neuvedl žádné azylově relevantní důvody. V žádosti sdělil, že nikdy nebyl členem žádné politické strany a že nebyl ani trestně stíhán. Z vlasti odjel v dubnu 2007, neboť si chtěl zvýšit životní úroveň a více vydělávat. V pohovoru zopakoval, že do České republiky přijel pracovat, aby si zvýšil životní úroveň.

Ve vlasti jinak neměl žádné problémy se státními orgány ani se soukromými osobami. V případě návratu do Mongolska by se ocitl v nedobré situaci, protože tam nikoho nemá a vše před odchodem ze země původu prodal. Jiné důvody neuváděl. Stěžovatele proto lze zařadit do skupiny osob, které mají zájem pobývat na území České republiky z čistě soukromých důvodů. Nejvyšší správní soud se k této otázce v rámci své konstantní judikatury již několikráte vyslovil, např. v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 2 Azs 216/2004, dostupném na www.nssoud.cz, v němž konstatoval, že „žadatel o udělení azylu zjevně patří do skupiny osob toužících pobývat v České republice z víceméně soukromých pohnutek, spadajících svojí podstatou do režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ovšem nesplňujících relativně tvrdší podmínky tohoto zákona, a proto se uchylujících do režimu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu...“

Pokud jde o námitku stěžovatele, že v řízení nebyly shromážděny veškeré podklady potřebné pro rozhodnutí ve věci samé (správní orgán neshromáždil dostatečné podklady pro vydání zákonného správního rozhodnutí, tento orgán dostatečně nezkoumal jeho situaci v případě návratu do země původu a nebyly ani provedeny potřebné důkazy o stavu ochrany lidských práv a svobod v Mongolsku), poukazuje Nejvyšší správní soud na svou konstantní judikaturu, v níž zaujal stanovisko k dané problematice.

Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, dostupný na www.nssoud.cz, že „povinností správního orgánu je zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. Z žádného ustanovení zákona však nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 správního řádu, má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl“. Tímto způsobem také žalovaný postupoval a Nejvyšší správní soud neshledal, že by skutková zjištění, z nichž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu; naopak zjištění učiněná žalovaným vycházejí zejména ze skutečností, které sdělil sám stěžovatel a jsou pro posouzení daného případu dostačující. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení stěžovatele v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině stěžovatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musel proto stěžovatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudil. Správní orgán navíc nemůže suplovat stěžovatele a sám konstruovat úvahy o potenciálním ohrožení jeho osoby v zemi původu. Stěžovatel v projednávané věci pouze konstatoval, že důvodem jeho odchodu ze země původu byly ekonomické důvody a že neměl žádné potíže se státními orgány. Pokud tedy stěžovatel neměl žádné problémy se státními orgány a nebyl členem žádné politické strany, nemohl být ani pronásledován z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Na základě výše uvedeného proto nelze dojít ani k závěru, že by stěžovatel mohl pociťovat odůvodněný strach z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Správní orgán proto dostatečně podrobně zjistil skutkový stav, na jehož základě rozhodl, a nelze mu v tomto směru ničeho vytknout. Nejvyšší správní soud ještě dodává, že zjišťování dalších skutečností nebylo třeba, neboť

posouzení politické situace a stavu dodržování lidských práv ve státě, jehož občanství stěžovatel má, není nezbytné, jestliže cizinec v řízení o udělení azylu vůbec netvrdil, že je pronásledován či diskriminován ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 6/2003 - 38, který byl uveřejněn pod č. 42/2003 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Jelikož tedy stěžovatel netvrdil v žádosti ani v pohovoru, že by byl objektivně pronásledován či diskriminován nebylo třeba vyžadovat další konkrétní zprávy o situaci v zemi původu. Stěžovatel rovněž sám uváděl, že v případě návratu do Mongolska by se ocitl v nedobré situaci, protože tam nikoho nemá a vše před odchodem ze země původu prodal. Tyto azylově irelevantní důvody uváděl stěžovatel i v žalobě a nikterak je nevyvracel. Není tedy žádného důvodu tomuto tvrzení stěžovatele nevěřit. Nedobrá situace stěžovatele při jeho návratu do země původu by se proto opět projevila v ekonomické oblasti.

Pokud jde o námitku stěžovatele stran porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, v níž stěžovatel tvrdí, že nedostal možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, třeba poukázat na obsah správního spisu, v němž se nachází potřebné doklady. Stěžovatel byl prokazatelně seznámen s obsahem protokolu o pohovoru ze dne 11. 4. 2008, s jehož obsahem vyslovil souhlas a nežádal jeho doplnění. Pohovor navíc probíhal za přítomnosti tlumočnice v jazyce mongolském. Stěžovatel byl také dne 18. 4. 2008 seznámen v tomto jazyce s obsahem rozhodnutí správního orgánu, kterému též porozuměl. Ostatními materiály správního spisu pak jsou jen různé písemnosti, jejichž autorem je sám stěžovatel nebo s ním byly sepsány a jejich obsah je mu proto znám. Jde o prohlášení o jazyce a o převzetí poučení ze dne 8. 4. 2008, ustanovení tlumočnice z jazyka mongolského ze dne 8. 4. 2008, žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 8. 4. 2008, která je podepsaná stěžovatelem, fotokopie cestovního dokladu, rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 11. 4. 2008, které bylo doručeno stěžovateli a rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné ze dne 14. 4. 2008. Z tohoto výčtu je zřejmé, že správní spis neobsahuje jediný důkazní prostředek, jehož obsah je stěžovateli neznámý. Navíc řada z nich nemá ani valný důkazní význam pro věc samou. Pokud by však stěžovatel projevil zájem, mohl se s tímto obsahem seznámit ještě dne 11. 4. 2008 a 18. 4. 2008, kdy mu bylo osobně doručováno správní rozhodnutí pracovníkem Ministerstva vnitra.

Obdobně je tomu s námitkami stěžovatele ohledně svých malých znalostí českého jazyka a obtíží s tím spojených, kdy si při pohovoru údajně nemohl ověřit správnost protokolace. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že všechny úkony prováděné se stěžovatelem byly činěny za přítomnosti tlumočnice z jazyka mongolského O. L., k níž nevznášel v průběhu řízení ani v žalobě žádné připomínky. Mohl tedy za pomoci této tlumočnice ověřit i správnost protokolace.

Pokud jde o výtku stěžovatele, že se správní soud nevypořádal s jeho námitkami, v nichž vznášel výhrady stran překročení mezí správní úvahy při posuzování důvodů tzv. humanitárního azylu třeba rovněž poukázat na ustálenou judikaturu k problematice humanitárního azylu. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval (srov. např. rozsudek ze dne 26. 7. 2006, sp. zn. 7 Azs 81/2006, www. nssoud. cz., že „Nejvyšší správní soud vychází při svém rozhodování z toho, že poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami

pobytu cizinců na území České republiky, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2004, sp. zn. IV. ÚS 12/04). Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je proto aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování“. Nejvyšší správní soud proto v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, www. nssoud. cz rovněž uvedl, že „azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kriteria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III. ÚS 101/95)“. Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, www. nssoud. cz zdůraznil, že „smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofu, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“. Posléze nelze nezmínit ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, uveřejněný pod č. 375/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, podle něhož „ustanovení § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl“ představuje správní uvážení“.

Krajský soud v napadeném rozsudku důvodně poukázal na to, že stěžovatel v průběhu řízení před správním orgánem a v řízení před soudem neuváděl skutečnosti,

z nichž by mohl správní orgán dovodit důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení tohoto azylu. Stěžovatel ani netvrdil důvody podřaditelné pod toto ustanovení, ani je neprokazoval a ze správního spisu vůbec nevyplývá, že by byl dán důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení mezinárodní ochrany. Již z tohoto důvodu nelze přiznat stížní námitce opodstatněnost

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud při svém rozhodování postupoval bezchybně ve smyslu této judikatury. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatele nepřijatelnou, a proto ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 věta první s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 30. 3. 2009, č. j. 61 Az 32/2008 - 48, ustanoven zástupcem advokát Mgr. Viktor Zelinka. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky, náleží ustanovenému advokátovi odměna za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) v částce 2100 Kč, a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky i náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč za jeden úkon právní služby, celkem tedy částka 2400 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce doložil do soudního spisu osvědčení o registraci plátce daně z přidané hodnoty, byla tato částka v souladu se zákonem č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, navýšena o 480 Kč (20 % daň z přidané hodnoty), tedy na celkovou výši 2880 Kč. Tato částka bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. srpna 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu